

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfinților apostoli Petru și Pavel

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt Își lasă pacea peste grădina cuvântului. Coboară Domnul, Ierusalime. Cobor cu sobor de ucenici. Amin. Vin cu sărbătoare și cu apostolii Mei în sărbătoare gătită de cer peste Israel.

Pace ție, Ierusalime! Pace grădiniței cuvântului Meu! Pace vouă, ucenicilor care stați înaintea Mea, căci sunt deasupra, sunt cu voi, sunt cu ucenicii Mei cu care am umblat printre oameni acum două mii de ani. Sunt cu ei în Israel.

O, poporul Meu, cine cunoaște taina vieții? Pe cine mai poți să întrebi să-ți spună de taina vieții? Ucenicii Mei sunt vii și lucrează întru taina vieții, căci Eu așa am spus: *«Cel ce crede în Mine viu va fi în vecii vecilor»*.

O, Ierusalime, fiule de azi, ce frumos este să lucreze cerul cu pământul, iată ce frumos este! Taina cerului pe pământ, această taină n-o mai înțelege nimeni, nimeni de pe pământ. Nu mai crede omul așa cum credea odată, nu mai crede omul de azi. Se roagă omul la sfinți, dar despre taina vieții nu mai știe omul. Era odată, era demult, că acum omul nu mai crede și nu mai vede; era că mergeau sfinții pe cale cu omul și îl ajutau pe om și vorbeau cu el, că era omul credincios, și avea omul pe Dumnezeu peste inima lui, peste viața lui. Acum omul e deștept în duhul lui, și nu mai au sfinții loc lângă om ca să se vadă taina cerului pe pământ, cerul cu omul pe pământ, că pământul a fost părăsit de om, dar omul nu înțelege cum așa ceva. Omul nu mai are minte, măi fiilor. S-a stricat omul la minte și el zice că s-a făcut deștept, mai deștept decât strămoșul său cel credincios, cel ce era cu cerul pe pământ. O, că Mă uit pe pământ, Mă port cu ucenicii și cu sfinții peste tot și văd ce este peste oameni. Își crește omul copilul și îl bagă la școala omului, și când să fie bun de lucrul cel sfânt, îl dă la școală înaltă, ca să iasă om mare pe pământ, și se duce să facă altceva. O, fiilor, erau odinioară oameni mari în Dumnezeu, și aceia știau ce au de făcut pe pământ, că Eu așa am spus omului: *«Ți-am dat raiul să-l păzești și să-l lucrezi, omule»*. Fiilor, fiilor, pe unde se mai vede azi această lucrare rostită de Dumnezeu? Se duce omul să-și dea copilul la școala omului, ca să scape copilul de muncă. Îl dă la școală, ca să nu rămână prost copilul lui, și când să mănânce bietul copil, își ia geanta și se duce la cel ce lucrează pământul, ca să-și facă rost de hrană pentru trup, de viață pentru trup. Omul și-a părăsit îndeletnicirea de la Dumnezeu, a vieții cea pentru trup, și a învățat altceva omul. Măcar să fi mers să vestească om la om pe Dumnezeu, așa cum au făcut ucenicii Mei cu care Eu azi vin pe pământ și stau în sobor de odihnă cerească în cuvânt și în lucru de cer pe pământ.

O, poporul Meu, omul s-a stricat la minte; demult, demult s-a stricat, și omul strică la minte pe om. Se strică om pe om la minte și nu știe omul ce are de făcut. Mai bine era să facă omul ce i-am spus Eu să facă. I-am spus să lucreze pentru hrana trupului său și să slujească lui Dumnezeu cu ale sale, iar Eu cu ale Mele să-l slujesc pe om. Unul pentru altul să fi lucrat, cer pentru pământ, și pământ pentru cer; Dumnezeu pentru om, și omul pentru Dumnezeu, și ar fi fost Dumnezeu Domn, și n-ar mai fi fost omul domn. Avraam n-a fost domn, Moise n-a fost domn, ucenicii Mei n-au fost domni pe pământ, și erau apostoli și slujitori, erau slugile Domnului, și Domnul le slujea lor, și lucra cer pentru pământ, și pământ pentru cer, și își dădea pământul rodul său, că de aceea a fost pământul făcut, ca să aibă omul lapte și miere, mamă hrăitoare pentru om.

Se duce omul la școală și se face domn. Pleacă copilul de la părinți și învață carte de la om și se unește cu neam străin de neamul părinților lui, și își strică neamul, și își strică mintea cu uneltele omului, cu științele omului, și omul nu mai este om.

O, poporul Meu, Eu am venit cu această lucrare pe pământ ca să mai însămânțez o dată pământul cu sămânța cuvântului Meu, așa cum am mai făcut o dată, că Mi-am ales o mână de ucenici, ca și azi, și i-am umplut de harul Duhului Sfânt și i-am uns cu ungere din cer, ca să știe ei din cer lucru ceresc peste pământ, și au vestit ei peste tot pământul împărăția cerurilor pe pământ, și pe Dumnezeu cu oamenii pe pământ, întru taină de cer unit cu pământul. Cine, tată, cine mai știe azi așa ceva? Cine, poporul Meu? Omul crede că pământul este al lui. Se bate om cu om, se judecă om cu om pentru pământ, iar în alt fel, omul fuge de pământ, fuge și se face domn cu școală, ca să scape de pământ și să facă altceva pe pământ. Iată, și ucenicii Mei cu care Eu sunt venit în sobor de serbare cerească, și ei au părăsit lucrul pământului, lucrul lor l-au părăsit la chemarea Mea, dar au luat în pumni sămânță din cer și au semănat peste tot pământul împărăția cerurilor, ca să știe omul de peste tot taina cerului pe pământ, taina cerului cu pământul.

O, fiule din poporul Meu, ce făceai tu, tată, dacă ar fi trebuit să mergi și iar să mergi prin greu și prin necazuri de tot felul, ca ucenicii Mei pe pământ, ca să semeni peste tot împărăția cerurilor și pe Mine în oameni? Ce făceai, fiule? Te duceai, oare? Nu te duceai, tată, că tu ești săracuț de toate, și de aur, și de putere, și de traistă, și de toiag, ba chiar și de credință, fiule, ba chiar și de curaj, că azi împărații pământului sunt goi de înțelepciune, și nimeni nu te-ar fi primit pe tine cu vestea cea de veac nou. Azi umblă satana, fiule, umblă pe pământ, îmbrăcat în haină vopsită pe care scrie „Dumnezeu“, umblă cu buzunarele pline de aur și de argint, și se bagă peste tot, până și în locurile sfințite Mie, sfințite de sfinți și de părinți, și urâciunea pustiirii în loc sfânt, vestită de prooroci, este mai mare decât scrie în Scripturi, că omul de azi e domn cu școală mare și e deștept în lucrul cel potrivit lui Dumnezeu, și îl înșală pe cel slab și îl trage la lucrare fără Dumnezeu.

O, poporul Meu, să fugi de omul plin de școală, plin de avuții, plin de deșteptăciunea lui, și care dă să-ți spună ție ceva despre Dumnezeu. Să fugi, să fugi departe de omul cel învelit în slavă deșartă, în slavă omenească. Să fugi, fiule, să fugi și să stai sărac de duh înaintea Mea și să iubești un singur Duh, Duhul lui Dumnezeu, Care te face ca Avraam, ca Moise, ca Mine, fiule.

Se fac oamenii domni și se mai duc și la biserică. Eu știu de ce se duc aceștia la biserică, dar omul cel mic nu știe. Omul cel mic își lucrează pământul cu drag și cu iubire și cu bucurie, și în ziua serbării Mele se duce la biserică, se duce la Domnul, Care-i dă ploaie și căldură și răcoare și văzduh binecuvântat. O, poporul Meu, dar nu mai văd om mic pe pământ. Aceia sunt acum în cer și sunt sfinți și plâng cu Mine de ceea ce este pe pământ. Pe pământ e jale mare. Nu mai vezi om mic, ci om mare. Nu Se mai înțelege Dumnezeu cu omul, și omul, cu Dumnezeu, căci cel ce nu și părăsește ograda se scoală de dimineață și își lucrează pământul și își scoate rod, și își vinde rodul la cel ce are aur, și cu aurul își face și el împărăție pământească, și nu mai văd om mic pe pământ. Numai om mare în duhul lui, numai om fără Dumnezeu. Nimeni nu iubește sărăcia, iar bogăția îl pierde pe om, și omul nu vede cum pierе sub bogăția lui.

Poporul Meu, poporul Meu, să iubești sărăcia, fiule scump, că și Eu am iubit-o, copilul Meu. Să nu-ți trebuiască bogăție, că Eu iată ce spun azi: omului nu-i trebuie bogăție, n-are ce face cu ea. Dar omul nu mai știe taina vieții. Tot omul a învățat bine taina morții. Așa de bine a învățat-o că nu mai are urechi să audă de pe undeva ce este taina vieții. Eu era să fiu comoara omului. Nimic nu trebuia să aibă omul, nimic, decât pe Dumnezeu.

Poporul tată, tu nu puteai, fiule, să faci această lucrare de vestire a lui Dumnezeu cu oamenii, și de aceea M-am făcut cuvânt înaintea ta și te-am ajutat să-l poți da oamenilor din loc în loc, ca să-și amintească omul de Mine, Dumnezeu, Care am făcut cerul și pământul, văzut și nevăzut, că iată taina Mea cea necuprinsă de mintea și de vederea omului, că este cer și văzut, și nevăzut; este pământ și văzut, și nevăzut, că Eu am făcut cerul și pământul, și am făcut pe cele văzute și pe cele nevăzute, după cum este scris.

Israele fiule, Mă răcoresc, tată, când vorbesc cu tine, Mă răcoresc că am cu cine vorbi pe pământ. Tu ești răcoarea Duhului Meu. Mă răcoresc vorbind cu tine, fiule. Omul nu mai are nevoie nici de cele văzute ale Mele, și de aceea și-a făcut altele, făcute de el, și se uită la ele și le vede și le arată om la om, și nu se mai uită la cele văzute ale Mele. A luat din cele create de Mine, a luat omul și a făcut din ele lucrul mâinilor lui, și s-a fâlit, și s-a stricat la minte omul. Eu făcusem tot ce trebuie să aibă omul Meu, ca să fie omul om al lui Dumnezeu, dar omul s-a smuls din binele Meu și și-a făcut țară nouă, și țara omului se numește Babilon. Din Babilon l-am scos pe Avraam, și am rămas cu el dacă l-am scos. Din Babilon te-am scos pe tine, poporul Meu, și am rămas cu tine dacă te-am scos. O, ce am făcut Eu pentru tine, fiule al lui Avraam! Te-am făgăduit încă de pe atunci ca să fii fiul cel mai mic al lui Avraam, fiu al făgăduinței Mele.

O, copilaș de la sfârșit, ce făceai tu, fiule mic, dacă ar fi fost să te trimit, ca și pe apostolii Mei de atunci, să mergi să semeni pe pământ sămânța Mea de împărăție cerească? Iată, M-am dus Eu. M-am făcut cuvânt în tine, poporul Meu, și am plecat cuvântând peste pământ. Tu nu puteai, tată. Vremea e rea de tot, drumul e mare, nu e drum, și Eu n-am voit ca tu să fii prins și strivit de valurile mării, că scris este: *«Marea va ieși din matca sa»*, și așa este, precum s-a scris. Și te-am ținut pe vârf de munte și te-am făcut, fiule, cetate întărită, și M-am făcut zid în jurul tău, ca să nu fii lovit de nimic rău. Eu, Domnul, sunt zid în jurul tău, Eu și cu cerul Meu. Ești înconjurat de cer, Ierusalime, de cerul cel nevăzut al Meu. Ești înconjurat de sfinți, Israele mic. Ești îmbrăcat în giulgiul puterii Mele, că tu ești mic și neputincios printre oamenii vremii tale, și puterea Mea strică din jurul tău puterea cea rea a omului cel pământesc. Iar Eu, Cuvântul, Cuvântul lui Dumnezeu, Eu merg și nu stau, merg și vestesc lucrarea Mea cu tine, ca să știe tot pământul că Eu sunt în lucru cu tine peste lume; să știe așa cum știau popoarele de pe pământ în vremea când Eu eram cu mână tare cu Israel, poporul Meu cel de la început. Ucenicii Mei au suferit mari dureri, ca și Mine au suferit. Am suferit și Eu, au suferit și ei, și alți urmași ai Mei și ai lor, numai să nu suferi tu azi, că tu, cel de azi, ești cel așteptat să fii și să plinești răbdarea și așteptarea în care au trudit toți cei de până la tine care au crezut în taina lui Dumnezeu pe pământ, în viața lui Dumnezeu în om. Așteaptă cerul să fii mărișor și împărțitor; așteaptă toți cei care au așteptat capătul așteptării. O, fă-te mărișor, tu, cel așteptat. Israele, Israele, fă-te, fiule, mărișor, de ajuns de mărișor, că tu ești scris să fii mare, copil micuț de la sfârșit. În Duhul Sfânt să te faci mare, în Duhul Sfânt să lucrezi, că vine vremea să lucrezi. Și cum în Duhul Sfânt? Uită-te să-i vezi pe ucenicii cei de atunci cum au lucrat ei, cum am lucrat Eu în ei. Omul a părăsit pământul și și-a ales cele din iad, cele împotriva lui Dumnezeu. Iată cât rău trebuie să stricăm, și să punem binele lui Dumnezeu peste tot. Cerul sfânt e lucrătorul. E cerul plin de sfinți, poporul Meu, și ca pe cel mai mic te ajută cerul pe tine, fiule mic. Lucrarea Mea să meargă înainte însoțită de tot cerul sfânt, și tu, Israele, să stai cu izvorul ei și să bei din el cu folos și să crești măricel, poporul Meu.

Ucenicii Mei sunt în sobor de serbare cu voi. Ucenicii Mei sunt în popas cu Învățătorul lor în grădina cuvântului, și din grădină, peste Israel. Ucenicii Mei, Petru și Pavel, Iacov și Ioan, și toți cei împreună cu ei serbați, se ating de voi cu iubire și își fac loc cu puterea Mea în ei și ajută pe cei mici.

Popor al rugăciunii, roagă-te, fiule, pentru omul de azi și pentru omul de ieri. Roagă-te pentru om, roagă-te așa cum te învăț Eu, nu cum ar vrea omul. Păstrează-ți pacea, fiule mic. Nu te uita în lume, uită-te numai în cer, căci cerul stă numai cu mângâiere cu tine și lângă tine, și te acoperă, ca să fii tare cu cerul. Păstrează-ți pacea ta cu Mine și pacea Mea cu tine, fiule al grădinii Mele, ca să nu te moaie tulburările de nici un fel. Ai grijă de această lucrare a păcii peste grădina Mea. Tot poporul Meu să aibă grijă de lucrarea păcii grădinii Mele. Învățați lucrarea păcii. Învăță, poporul Meu, învăță să fii numai cu cerul. Să nu știi, să nu cunoști nimic de pe pământ, și numai din cer să ieși. Să oprești pe omul din lume care ajunge până la hotarul acestei grădini, să-l oprești să se povestească pe sine sau să vină cu povești din lume lângă urechea ta.

Fii destoinic și dă-i tu ce este sfânt și curat și veșnic, și să nu lași pe cel trecător să grăiască ale lui. Tu ești poporul rugăciunii. Aceasta e lucrarea ta. Tu ești copil al liniștii și al mângâierii cerești. Aceasta e lucrarea ta și avutul tău. Așa am spus odată peste voi, copii ai lui Israel: cel ce vine din lume la tine să te caute, să nu vină cu traista sa, cu mâncarea sa, că și Eu am mâncare. Voi aveți hrană tare, fiilor. Să nu luați nimic decât de la Mine, că nimic pe nicăieri nu mai este curat. Numai Eu, Domnul, sunt curat în vase curate, în vase alese, așa cum pe Saul l-am chemat din lume ca să-l fac vas ales, și așa l-am numit vas ales, și i-am pus numele Pavel, ca să nu mai aibă nimic din omul lui cel vechi, și el Mi-a adăpat toate neamurile pământului, de atunci și până acum.

Fiilor, fiilor, omul răstălmăcește cuvântul Scripturii după cum e viața lui. Să-i spuneți omului din lume că acesta este păcat. E păcat să se învelească omul cu cuvântul Scripturii răstălmăcindu-l după păcatele lui. E păcat. Să-i spuneți omului neștiutor ce este păcatul. Să-i spuneți că Domnul este curat în cuvânt prin Scripturi. E mare durere pentru cer când se uită pe pământ și vede pe omul care-și are plăcerile lui și care, umblând după trup și nu după duh, se apucă și vorbește pe Dumnezeu la oameni, ba chiar și la cei ce umblă drept pe căile Mele. Scris este în Scripturi: *«Cel ce cunoaște calea Domnului și nu umblă pe ea în sfințenie, acela să nu vorbească despre Dumnezeu»*. Voi să nu călcați peste această Scriptură, că mare este acest cuvânt. Voi să vorbiți de Dumnezeu umblând în poruncile Lui, căci poruncile Domnului nu se răstălmăcesc, ci se lucrează cu trupul și cu duhul celor ce cred în Dumnezeu.

Israele, Israele, să fii tare, copile Israele, și slăbiciuni de duh sau de trup să nu ai, să nu mai ai. Să fii tare întru cele din cer, lucrând duh de umilință înaintea Mea, și Eu voi miroși miros de bună mireasmă din viața ta cu Mine, fiule scump. Grâul este scump la Dumnezeu. Creștinul cel plăcut lui Dumnezeu e scump lui Dumnezeu. Bucură-ți duhul cu cele plăcute Domnului. Bucură-te, copile al Ierusalimului nou, căci și Eu, și apostolii Mei, așa ziceam: *«Pace vouă, și bucurați-vă!»*. Bucurați-vă, tată, întru lucrările Mele! Lumea are bucuriile ei, ea se bucură în felul ei. Face pachetele frumoase, colorate, înflorate, și bagă în ele lucrarea mâinilor ei lumea, și scrie pe pachetele, scrie „bucurie“, și lumea cumpără bucurie și se bucură în felul ei. Lumea își face haine și se bucură de ele, haine subțiri și scumpe, sau nu-și mai face deloc, și stă gol omul din lume și se bucură în goliciunea lui. Lumea s-a stricat la minte, lumea are bucuria ei stricată și fără de Duh Sfânt. Dar tu, poporul Meu, bucură-te în pacea Mea și în sărăcie de duh și în sfințenie înaintea Mea. Lumea își face împărăție de paie și de nisip, dar Eu îți fac ție împărăție de cer nou și de pământ nou și de bucurie veșnică cu Mine, Creatorul tău și Domnul tău, Ierusalime, poporul Meu. Tu știi ce este floarea, tu știi ce este vântul, tu știi ce este lumina, tu știi ce este dorul, tu știi ce este viața, tu știi calea, poporul Meu, tu știi pe Dumnezeu, prin Care toate s-au făcut și se fac pentru tine, pentru bucuria ta, copile scump și credincios, căci cine este credincios, acela este scump lui Dumnezeu, acela face cu credință toate cele din Dumnezeu.

Bea, fiule, bea, că scump și dulce este izvorul din care bei. Bea și te fă veșnic, bea cu sete, bea cu iubire, că te-am ales să bei și să fii. Cine bea din apa vieții, acela este fiu al vieții. Bea cu credință, copile scump, că nimeni pe pământ nu are izvor așa cum ai tu de la Mine. Bea, fiule, bea, și să curgă din gurița ta și din viața ta râuri de ape vii și veșnice. Amin. Ierusalime scump, să nu te temi. Eu sunt cu tine și te iubesc cu mare iubire, și te ocrotesc cu mare grijă, și te întăresc cu putere din puterea Mea, și te bucur cu mângâierea Mea, popor al mângâierii.

Ucenicii Mei lucrează și acum, lucrează peste tine, iar tu, peste pământ, cu sămânța cuvântului Meu. Iată, poporul Meu, cuvântul nu se leagă, nu se poate lega. Cuvântul se duce pe vânt de Duh Sfânt și se așează pe pământ spre mărturie neamurilor. Israele, Israele, bucuria Mea, te voi ajuta ca un Dumnezeu, ca să poți tu semăna cuvântul lui Dumnezeu mereu, mereu, copilul Meu, că Eu am corbii Mei care au grijă de lucrul Meu cu tine, numai tu să fii copilul Meu în ascultare, copilul Meu în credință și în nădejde, că Eu sunt un Dumnezeu tare, și sunt vistier al bunătăților cerești peste tine, ca să facem cer nou și pământ nou, fiule, copilul Meu.

Mi-e dor de tine, fiule. Mi-e tare drag cu tine să petrec, poporul Meu Israel. Mi-e dor, Mi-e tare dor să-l văd din nou stând pe picioare pe cel ce M-a mărturisit pe Mine prin lucrul Meu din această grădină, pe arhiereul Meu. Numele lui stă de mărturie înaintea cerului și a pământului, și nu este mână sau cuvânt să șteargă numele lui de pe piatra acestei vremi. Plânge cerul de suferința lui, de pașii lui legați în lanțuri. Și voi trimite, măi fiilor, pe îngerul Meu, și voi trimite pe ucenicii Mei să-i taie lanțurile și să-l facă de temut în numele Meu la toți cei ce au călcat peste el cu necredință, cu necredință în Dumnezeu Cuvântul, Care grăiește din nori peste pământ. Grăiesc cum am grăit cu Moise, cu Ilie, cu Israel, cu ucenicii Mei și cu toți cei care au crezut că Eu sunt, și în cuvânt sunt, așa cum este scris că sunt. Voi pregăti o zi de slavă mare și Mă voi slăvi în cel uns de Mine pentru mărturia lucrării Mele de azi, și tot cel ce este potrivit sau nepăsător va vedea slava Mea din cel uns al Meu, că mare este ungerea lui, și nu este mână sau minte să doboare acest stâlp de pe înălțimile Mele. Omul bisericii se luptă în gol, zadarnic se luptă, că poporul Meu e cuminte, poporul Meu este învățat de Dumnezeu să stea cuminte și să împlinesc prin el Scripturile Mele care au mai rămas. Și va vedea omul bisericii, că îi voi descoperi ochii să vadă că Eu, Domnul, nu sunt un pierde-vreme prin cei credincioși cuvântului Meu cel de viață dătător.

Tu să fii cuminte, popor iubit, și să zici ca Mine: „*Tată, Tată, iartă-i pe cei ce nu știu ce fac și nu știu ce zic. Iartă-i ca un bun pe cei ce nu cred că Tu ești până la sfârșit cu cei ce cred în Tine și în cuvântul Tău, rostit de Tine din norii slavei Tale*“.

Fiilor, fiilor, sunt și nori văzuți, și nori nevăzuți. Israel vedea norul cel nevăzut al slavei Mele, vedea ca să vadă pe unde trebuie să meargă, vedea ca să creadă, dar când s-a săturat de crezut, și-a părăsit statornicia și răbdarea și ascultarea. Dar vreau să-l ridic pe Israel cel de atunci. Vreau să audă și să-l fac să creadă. Cuvântul Meu merge peste tot, și va merge și va sufla din el duh de viață, și va învia și poporul Israel, că Eu nu uit de stăruința rămășiței lui Israel. El nu M-a primit atunci ca Fiu al lui Dumnezeu, dar Mă va primi, că este scris aceasta. De aceea Îmi trebuia biserică vie și viață cerească în biserică vie pe pământ. Să audă neamurile pământului și să apuce pe cale, că una este calea. Să audă Israel, să audă și să învieze poporul Domnului, căci s-a slăvit slava Domnului în el.

Israele, Israele de azi, să fii fiu de samarinean, Israele scump, ca să pot rosti iertare mare peste cei ce vor cere iertare, și să dau bucuria mântuirii și a vieții veșnice la toți cei ce vor vedea calea aceasta pe care merg Eu cu tine, popor al cărării. Amin, amin, amin.

29-06/12-07-1996